

MIJN DAGEN MET NIETS

MIJN DAGEN
MET
Niets
Mireille Geus

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Mireille Geus verschenen bij Lemniscaat:

Virenzo en ik
Big
Naar Wolf
De ogen van Sitting Bull
Joe en ik
Dans!

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

© 2020 Mireille Geus
Omslag en boekverzorging: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam, 2020
ISBN 978 90 477 1278 7
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Ter nagedachtenis aan Moira Swint
Omdat niet alles gaat, zoals het zou moeten gaan

1. Hallo Elshontely

Ik lig op bed in mijn kamer, in mijn eentje. Natuurlijk in mijn eentje. Zoals de laatste tijd altijd.

‘Hallo Elshontely,’ zeg ik.

‘Hallo Elshontely,’ antwoord ik. Mijn vader en moeder vonden dit de mooiste Surinaamse naam die ze konden verzinnen. Ik vind ’m ook leuk, want niemand heeft ’m.

‘Hoe gaat het vandaag?’

Wat kan ik zeggen? Dat het hetzelfde gaat als gisteren en eergisteren en de dag ervoor? Dat alle dagen op elkaar lijken? Dat ik het stom vind dat ik tegen mezelf praat en dat ik het zelfs hardop doe?

‘Zeg Elshontely, ik vroeg je wat!’

‘Ja, ja, sorry Elshontely, ik was nog even aan het nadenken over een antwoord.’

‘En?’

‘Nou, het gaat vandaag hetzelfde.’

‘Hetzelfde dus, ja, ja.’

‘En bij jou, Elshontely?’

Ik neem weer wat tijd om na te denken. Er valt toch niets anders te doen. Ik kijk rond in mijn opgeruimde kamer. Nou ja, kamer... het is de berging van ons appartement. Overdag staat het bed opgeklapt en dan

kan de deur open en dicht, en in de avond en nacht staat het bed uitgekapt en is de deur open. Mijn vader en moeder hadden deze flat op achthoog met moeite gevonden, er was één slaapkamer. En een berghok. Ze hadden net alles ingericht en waren heel trots dat het helemaal af was, en toen kwam ik.

We moeten eigenlijk verhuizen, maar ja, een groter huis vinden is niet zo makkelijk. Mijn vader werkt als verpleger in een ziekenhuis, die krijgt niet zoveel geld, en mijn moeder maakt soms kostuums voor toneelvoorstellingen. Ze maakt de spelers en zichzelf daarmee blij, want rijk wordt ze er niet van.

Verder is mijn moeder bij mij. Sommige mensen vinden dat ouderwets, maar mijn moeder vindt het gewoon handig.

‘Elshontely?’

‘Ja ja,’ zeg ik, ‘ook hetzelfde. Saai, doodsaai.’ In deze tijden mag ik dat laatste woord, met dat ‘dood’ erin, van mijn moeder niet meer zeggen. Maar ze hoort het niet, ze is bezig met de naaimachine en ze is allang blij dat ik mezelf even bezighoud.

‘Je verveelt je dus kapot.’

‘Precies, Elshontely, dat is het.’

‘Zullen we anders nog een keer *Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet* spelen?’

Ik zucht. *Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet* met jezelf spelen, is hetzelfde als jezelf kietelen. Niet leuk.

2. Iets verzinnen

Ik voel me alsof ik een rood ballonnetje ben, dat wordt opgeblazen. Steeds voller en voller.

‘Mam!’ schreeuw ik. ‘Luister nou eens naar me, ik houd het echt niet meer vol!’

Mijn moeder stopt verschrikt met het naaien van de mondkapjes. ‘Is het zo erg?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Je verveelt je verschrikkelijk?’

‘Verschrikkelijk.’

‘Je kunt echt helemaal niks meer verzinnen? Geen enkel dingetje?’

‘Niets,’ zeg ik.

‘Heb je al op de lijst gekeken?’

Ik loop naar de lijst, die we samen hebben gemaakt toen ik na drie dagen thuiszitten zei dat ik het niet meer volhield. Er staan wel dertig dingen op die lijst, maar door de meeste dingen staat een streep: al gedaan. We zitten dan ook al bijna drie weken binnen.

Kleding uitzoeken, kamer opruimen, planten water geven, vensterbank schoonmaken, jaszak naaien, een boek lezen, allemaal allang gedaan.

Volgens mijn moeder kun je daar dan weer opnieuw mee beginnen. Maar dat geloof ik niet.

‘Naar de wolken kijken,’ lees ik voor. Op achthoog voelen de wolken altijd dichtbij, maar alle wolken ken ik al.

Pannenkoeken bakken. Geen zin in. Geen trek ook.

Beeldbellen met opa en oma. Gisteren al gedaan en opa en oma begrijpen niet goed hoe het beeldbellen werkt. Ik zie alleen de bovenkant van het hoofd van opa, zijn grijze haar. Het geluid staat te zacht en ze weten ook niet zo goed wat ze moeten zeggen, want ze beleven niets.

‘Dagdromen,’ zeg ik hardop.

Dan gaat de bel. Eén keer.

Het is de meneer van de pakjesdienst. Hij brengt elke dag wel een pakje. Volgens mij verveelt mijn moeder zich ook en bestelt ze dan in de avond dingen die ze niet nodig heeft, die de volgende dag worden gebracht.

Ik ren naar de keuken. De meneer staat voor het raam van de keuken. Hij lacht en houdt een doos omhoog.

Die doos zet hij naast de deur en dan loopt hij weg. Op dat moment begint het leukste deel van de dag. Pas als ik de deur van de galerij hoor dichtvallen, mag ik onze voordeur opendoen. Ik moet handschoentjes aandoen, van die plastic dunne doorzichtige dingen, die in het halletje naast de mat liggen. Het is een heel gedoe om ze aan te krijgen. En dan pas mag ik het pakje pakken. Ik houd tien tellen de deur open, adem diep in en diep uit. Aan de achterkant op ons eigen balkon mag ik ook wel staan en de buitenlucht opsnuiven, maar aan deze kant van de flat ruikt het anders. Lekkerder.

Aan de ene kant van onze deur staat de doos van de bezorger en aan de andere kant ligt in een mandje op een omgekeerde doos het handeltje van mijn moeder. Handeltje, zo noemt ze het zelf. Ze naait mondkapjes, geen witte saaie, maar vrolijke gekleurde. In een stip-peltje met wit, een stippeltje met rood, een stippeltje met paars en rood, een stippeltje met geel.

Iedereen mag ervan pakken. Er staat een bordje bij met 1 EURO PER STUK en een potje. Ook al mag niemand op straat, elke dag is het mandje met de mondkapjes leeg en het potje met het geld vol.

Op de eerste dag dat iedereen thuisbleef, naaide mijn moeder twee maskers. De volgende dag vier, de dag erna acht en nu maakt ze er tweeëndertig per dag. Meer lukt echt niet. Ze maakt ze van mijn oude kleding, ik houd van stippeltjes.

Soms ga ik voor het raam staan en wacht ik net zolang tot ik iemand van onze flat bij onze deur zie staan. Die kijkt dan in het mandje met de mondkapjes, kiest een leuk stofje met stippels en betaalt. Alleen die ene meneer van de negende, die altijd kwaad kijkt, die pakte alleen een masker en stopte niets in het potje.

‘Weer een doos, mam,’ zeg ik en ik zet ’m binnen op de tafel, naast mijn oude kleding.

Ik trek mijn handschoenen uit en mijn moeder trekt ze aan.

Ze opent de doos en haalt er nog een doos uit, waarin flessen zitten.

‘Handgel.’ Ze opent een fles, knijpt een doorzichtige druppel op mijn hand en zegt: ‘Wrijven.’

Als ik wrijf, verdwijnt de druppel en zijn mijn handen al snel helemaal droog. Ze ruiken naar citroen en naar schoner dan schoon.

‘Dat is goed tegen het virus,’ zegt ze.

Ik zucht.

Ze kijkt me eens goed aan. ‘Dus je verveelt je erger dan erg vandaag?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Erger dan toen je in het ziekenhuis lag met je astma?’

‘Veel erger,’ antwoord ik en ik zucht diep.

‘Dan ga ik iets verzinnen,’ zegt mijn moeder. In iets verzinnen is mijn moeder een held.

‘Je moeder is een rare,’ zegt mijn vader altijd, ‘maar wel een lieve rare.’

‘En je vader heeft altijd gelijk,’ zegt mijn moeder.

Mijn vader is nu altijd in het ziekenhuis. Het is lang geleden dat ze dat tegen elkaar zeiden. Mijn vader en moeder zijn dol op elkaar en ja, mijn moeder is best een beetje een rare.

Ze maakt het liefst alles zelf.

Alle lampenkappen in ons huis heeft ze zelf genaaid. Onze kleren maakt ze. Ze heeft de hoezen van de kussens op de bank geborduurd en de bakken waarin de planten hangen zelf geknoopt van touw. Mijn bed heeft ze zelf getimmerd en zelfs onze keuken maakte ze zelf. Dat de kastjes scheef hangen hoort zo, zegt ze. Dat is kunst.

Het beste dat ze ooit gemaakt heeft, dat ben ik. Dat zegt ze ook.

Mijn vader zegt dan dat hij er ook wat mee te maken had en oma zegt dat het een wonder is, en van hogerhand is bepaald en gegeven, wat dat ook betekent.

Ik leun tegen haar schouder. Kriebel door haar haren.

Iedereen moet afstand houden, maar wij gelukkig niet, we zaten al te veel op elkaar toen alles veranderde.

‘Ik zorg dat ik morgen een verrassing voor je heb.’

‘Afgesproken?’ Als ze dat herhaalt, dan doet ze het echt.

‘Afgesproken,’ zegt ze. ‘Morgen na school heb ik wat voor je.’

Ik zucht weer, maar nu van opluchting.